

zák. jejím vlastnictvím, aniž by šlo o zcizení, přednesla všechny skutečnosti předpokládané ustanovením § 1409 obč. zák. I kdyby tomu tak bylo, nelze dovolání vyhověti, poněvadž závazky z pojišťovacích smluv jsou upraveny zvláštním zákonem o pojišťovací smlouvě ze dne 23. prosince 1917 čís. 501 ř. zák., jímž jest v §§ 64, 67, 94, 119 odstavec (4), 123 odstavec (3) a 156 přesně stanoveno, v kterých případech přecházejí závazky z pojišťovací smlouvy na přejímatele věcí, jichž se pojištění týká. Nelze proto vůbec použití všeobecného předpisu § 1409 obč. zák. a z uvedených ustanovení zákona o pojišťovací smlouvě nedopadá na souzený případ žádné.

Čís. 12623.

Při roku o rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost, náležející do konkursní podstaty, není správce konkursní podstaty oprávněn podávati odpor jako zástupce konkursního věřitelstva.

Kancelářský úředník advokáta nebyl oprávněn zastupovati při rozvrhovém roku (§ 209 ex. ř.) advokátova klienta, třebaže se dodatečně vykázal legitimací advokátní komory a soud jeho odpor vznesený jménem klienta jeho šéfa přijal a o něm jednal a rozhodl. Klient nebyl tu zastoupen při rozvrhovém roku a nevznesl při něm odpor.

(Rozh. ze dne 19. května 1933, R II 175/33.)

Nemovitost náležející do konkursní podstaty pozůstalosti po Karlu V-ovi byla exekučně vydražena. Při rozvrhovém roku podali proti příkázání pohledávek v knihovním pořadí odpor správce konkursní podstaty a další knihovní věřitel Rudolf K. Soud první stolice odkázal odporovatele na pořad práva. Rekursní soud odmítl rekursy správce konkursní podstaty a Rudolfa K-a. **Důvody:** Správce konkursní podstaty dlužníkovy, třebaže má postavení vymáhajícího věřitele podle § 121 (2) konk. řádu a třebaže může jako takový navrhnout vnučenou dražbu nemovitostí dlužníku patřících, nemá jako zástupce konkursního věřitelstva oprávnění podávati odpor při rozvrhovém roku, ježto podle § 213 ex. ř. mají k tomu právo jen oprávnění, na jichž nároky by se mohlo dostat z dražebního výtěžku, kdyby popírané právo bylo vypuštěno a za takového oprávněného nelze správce konkursní podstaty s vlastností jako zástupce konkursního věřitelstva považovati, ježto zákon, jak vysvítá z § 209 (2) a 213 ex. ř. myslí tím jen ty osoby, pro které jest zřízeno na prodané věci věcné oprávnění pokud se týče právo zástavní. Jako zástupce úpadcův má právo k odporu jen tehdy, není-li pro nárok exekučního titulu (§ 213 ex. ř.). V souzeném případě odporoval správce konkursní podstaty přihláškám Občanské záložny, s kterýmž odporem byl odkázán na pořad práva — ovšem neprávem, jak shora odůvodněno, avšak v tomto směru není rozvrhové usnesení napadeno a nelze se s touto otázkou proto dále zabývati, a přihlášce knihovního věřitele Otty V-a, kterýž odpor byl v rozvrhovém usnesení

odmítnut proto, že odpor prý je bezpředmětným, ježto pohledávka, proti níž odpor směřoval, vůbec nedošla úhrady. Podle § 234 ex. ř. přísluší rekurs proti rozvrhovému usnesení jen těm oprávněným, jimž přísluší podle § 213 ex. ř. právo k odporu. Ježto, jak shora vytčeno, správci konkursní podstaty jako zástupci konkursního věřitelstva nepřísluší právo k odporu, nemá ani právo k rekursu a byla proto jeho stížnost právem odmítnuta, aniž by bylo lze zabývatí se meritem stížnosti samé. Že by pak správce konkursní podstaty byl vznášel odpor jménem dlužníka a jménem dlužníka též podával stížnost, to jednak ze spisu nevysvítá, jednak by musela i v tom případě býti stížnost odmítnuta rovněž dle § 234 ex. ř., ježto odporem nebylo uplatňováno, že pro odporovaný nárok není exekučního titulu.

Co se týče stížnosti Rudolfa K-a, zastoupeného Dr. R-em, jest i tuto stížnost nejprve zkoumat po stránce formelní. Podle §§ 209 a 212 ex. ř. jest rok k rozvrhu nejvyššího podání ústním jednáním. Podle § 31 poslední odstavec c. ř. s. může advokát při prvním roku a při výkonech, rocích a výsleších v exekučním řízení, kromě případů §§ 123, 162 a 209 ex. ř. dáti se zastupovati u něho ustanoveným kancelářským úředníkem, oprávněným k zastupování. Jak jest patrno z protokolu o rozvrhovém roku nebyl Rudolf K. při roku zastoupen Dr. R-em ani advokátním koncipientem, nýbrž Marií W-ovou, úřednicí Dr. R-a, kterou připustil soudce k jednání, přes protest knihovního věřitele Otto V-a a přes to, že se ani nemohla vykázati legitimaci advokátní komory, a učinila tak až dodatečně po rozvrhovém roku. Nebyla-li Marie W-ová oprávněna zastupovati při rozvrhovém roku Rudolfa K-a a to jest nepochybné, ježto šlo o ústní jednání, nebyla ani oprávněna vznášeti odpor a není proto ani podle § 234 ex. ř. oprávněn Rudolf K. k rekursu proti rozvrhovému usnesení, ježto dle tohoto stavu jest třeba považovati Rudolfa K-a za nezastoupeného a tedy nepřítomného při rozvrhovém roku, při čemž nemůže býti rozhodným, že první soud neprávem odpor Marií W-ovou vznesený přijal, o něm jednal a rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl ani dovolacímu rekursu správce konkursní podstaty ani dovolacímu rekursu Rudolfa K-a.

Důvody:

K dovolacímu rekursu správce konkursní podstaty. Nejvyšší soud souhlasí s právním názorem rekursního soudu, že správci konkursní podstaty v zastoupení věřitelstva nepřísluší právo k odporu pokud se týče k rekursu, a odkazuje proto dovolacího rekurenta na příslušné správné důvody napadeného usnesení s dodatkem, že tvrzení dovolacího rekurenta, že odpor podal jménem povinného, odporuje spisům, an podle obsahu zápisu o rozvrhovém roku (§ 215 odstavec první c. ř. s. a 78 ex. ř.) odporoval přihlášce Otty V-a výslovně jménem konkursních věřitelů, a že stalo-li se tak, jak tvrdí, v rekursu, bylo by to vzhledem k zákazu novot v opravném řízení platícím i v exekučním řízení, bez významu.

K dovolacímu rekursu Rudolfa K-a. Jest souhlasiti s rekursním soudem, že Marie W., úřednice advokáta Dra R-a, nebyla oprávněna zastupovati při rozvrhovém roku věřitele Rudolfa K-a, a to již vzhledem k předpisu § 31 odstavec čtvrtý c. ř. s., podle něhož zastupování kancelářským úředníkem advokáta, v exekučním řízení jinak přípustné, jest vyloučeno mezi jiným právě v případě § 209 ex. ř., t. j. při jednání o rozvrhu nejvyššího podání. Nesejde proto ani na tom, že se úřednice Dr. R-a dodatečně vykávala legitimací advokátní komory a že prvý soud neprávem odpor Marií W-ovou jménem Rudolfa K-a vznesený přijal, o něm jednal a rozhodl, a jest míti za to, že stěžovatel Rudolf K. nebyl zastoupen při rozvrhovém roku a při něm odpor nevznesl. Za tohoto stavu věci bylo by podle ustáleného rozhodování lze přiznati tomuto stěžovateli právo k rekursu jen potud, pokud by šlo o porušení velkých předpisů, jichž jest exekučnímu soudu dbáti z povinnosti úřední, zejména předpisů §§ 216 a 217 ex. ř. Nic takového však stěžovatel ve svém rekursu nevytýká, a proto jest rozhodnutí rekursního soudu i v příčině tohoto rekursu ve věci správné, třebaže nelze souhlasiti s jeho odůvodněním, pokud za všech okolností odpírá právo k rekursu věřiteli, jenž se k rozvrhovému roku nedostavil nebo při něm odpor nevznesl.

Čís. 12624.

Zaměstnanec (kočí) byl nezdatným (§ 1315 obč. zák.), dovršila-li jeho nedbalost tak hrubý stupeň, že byl za ni trestně odsouzen (ježto se neopatrnil na cestu řádně světlem).

Zaměstnavatel ručí za nezdatného pomocníka i pro případ, že mu jeho nezdatnost nebyla známa. Byla-li prokázána nezdatnost pomocníka, neručí zaměstnavatel jen za své zavinění, nýbrž za výsledek pomocníkovy činnosti.

(Rozh. ze dne 19. května 1933, Rv II 934/31.)

Karel S. vyzval žalobce k jízdě na motocyklu, za níž se motocykl za tmy srazil s neosvětleným povozem, náležejícím Františku V-ovi a řízeným Ferdinandem D-em. Při srážce byl Karel S. usmrcen a žalobce těžce raněn. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce náhrady škody na Františku V-ovi, ježto jeho povoz nebyl v době srážky osvětlen. Kromě toho domáhal se žalobce náhrady škody proti pozůstalosti po Karlu S-ovi, ježto Karel S. jel příliš prudce a neměl motocykl osvětlen. Ručení pozůstalosti po Karlu S-ovi nepřichází již v dovolacím řízení v úvahu. Žalobu proti Františku V-ovi procesní soud prvě stoli ce zamítl. Odvolací soud vyhověl žalobě i proti Františku V-ovi. Důvody: První soud zjistil trestními spisy, že Ferdinand D. byl odsouzen pro přečin podle § 335 tr. zák. proto, že jel s neosvětleným povozem, z čehož pak povstala smrt Karla S-a, a těžké poškození na těle nynějšího žalobce. Trestní soud praví mimo jiné, že se kočí dopustil hrubé nedbalosti a opominutí. S tím jest souhlasiti, neboť osvět-